

OD FOTOGRAFA, DO NAJPOZNATIJE KUVARICE I LEGENDE ČIKAGA

Već nekoliko godina bezuspešno nagovaramo Teta Kosaru da nam ispriča svoju ni malo jednostavnu životnu priču. Ovaj put nam je pošlo za rukom, jer je njen 85. rođendan, koji će se dugo pamtiti, bio veliki povod za to. I pored toga što se na Teta Kosarinom rođendanu očekivalo puno ljudi, nije se moglo znati da će Burbon Kafe biti premali za sve goste. No, stara poslovice "Ako čeljad nisu besna, kuća nije tesna" je potvrdila da i na slavlju posvećenoj njoj ima mesta i ljubavi koliko i u njenom srcu za sve prijatelje i dobronamerne. A dosli su, ne samo iz svih krajeva Čikaga i okoline, već i iz mnogih krajeva Amerike, a iz Kalifornije i Floride stigla je na svečanost njena najbliža porodica. Svi su imali veliku želju da ovaj svečani dan, 85. rođendan, od srca čestitaju i provedu sa slavljenicom, gospođom Kosarom Savkić.

Kosaru znaju, cene i vole sve generacije. Ona je uvek okružena prijateljima, ljudima različitih generacija i profila, jer ona ljude ceni samo po ljudskim osobinama i ni po čemu drugom. Draga je i pozitivna osoba i voli sve dobronamerne ljude. Tako se u njenom adresaru nalaze imena mladih, uspešnih ljudi, meraklija, kafanaca, kao i poznatih, cenjenih i popularnih. Nikome ona ne zaboravlja rođendan, godišnjicu, niti bilo kakav jubilarni datum. Seti se teta Kosara svih blagovremeno i ispoštuje sve što treba poštovati. Zato je ona tako omiljena među svima nama u Čikagu. Zato joj se svi obraćaju za savet, predlog i preporuku, jer se njena reč ceni, a preporuka poštuje. Ima ona i penzionere prijatelje, ali ćete je ređe videti sa njima. Njen mladalački duh i energija se više uklapaju u mladi energičniji svet, u kome ona sebe nekako lakše pronalazi. Svoje godine previše dobro nosi i retko ko će poverovati da je napunila 85, jer kad muzika završi ona je prva u kolu. Kada su proslave i veselja i tu je među prvima. Puna pozitivne energije, elana, volje i želje za pozitivnim i lepim stvarima. Puna ljubavi i razumevanja za sve dobronamerne ljude ovog sveta. Zato teta Kosaru vole svi.

U SAD je došla daleke 1964. godine iz Egipta, gde je njen suprug radio kao predstavnik JAT-a. Došla je da obiđe svoju ćerku i prvi put vidi svoje troje unučadi rođenih u Čikagu. Njena ćerka, koja sebe naziva "ljubavn-

Tetka Kosara slavi 85 rođendan

im emigrantom", doselila se u ovaj grad napustivši studije francuskog jezika, jer je u Parizu upoznala svog sadašnjeg supruga Nikolu, tada američkog vojnika. Prilikom njihovog boravka u Italiji dogovorili su se da se njihovo prvo dete zove Venecija, ako bude devojčica, ili Marko, ako bude dečak. Tako se i desilo najstarija ćerka, njihovo prvo dete zove se Venes, a onda slede Majk i Stiven.

I pored prevelike majčine želje da završi fakultet, ćerka Nada se odlučila za ljubav i stvaranje porodice. Međutim, kada je majka došla u posetu u SAD, Nada je ipak rešila da

Familija na okupu sa slavljenicom za 85 rođendan

zadrži majku u kući sa decom, kako bi ona završila fakultet. Tako je ispunila želju majci i diplomirala, ne samo francuski jezik, već i psihologiju i tim pozivom se bavi već 30 godina.

Čuvala je baka Kosara svoju unučad, ali u međuvremenu

njen suprug se zaljubljuje u svoju sekretaricu i traži razvod braka. Time se njen brak okončava, a ona dovodi u posetu i sina Zorana koji i dan danas živi u Čikagu, sada već sa svojom porodicom.

Gospođa Kosara više nije imala razloga da se vraća u svoju zemlju, rešila je da i ona ostane ovde. Tako se 1967. godine udaje za udovca, bivšeg kapetana Kraljevske garde, gospodina Andru, poreklom iz Svilajinca, sa kojim je živela 10 godina, sve do njegove smrti. Venčali su se u Libertivilu, u našem manastiru Sveti Sava. Na pitanje kako se sve to desilo ona kaže:

- Moj sin Zoran je inicijator svega što se desilo između Andre i mene. Zoran, u to vreme tinejdžer, obožavao je automobile. Kada je video Andrin prelepi auto "Mustang" on je rešio sve da učini da se ja udam za Andru. Sećam se, bili smo na nekom pomenu u crkvi, kada je Zoran prišao Andri i upitao ga da li je video njegovu mamu, samo da započne konverzaciju sa njim i nekako nas poveže. Tako je počeo da se vrzma uz njega, pa mu je jednom prilikom Zoran opet prišao i ponudio prsten na prodaju, koji je dobio od svoje maćehe, za koji nije želeo da ga, navodno, podseća na nju i prodao mu ga.

Kada sam pitala kuma Ranka da mi kaže nešto o Andri, rekao mi je da je to dobar vredan i najpošteniji čovek u emigraciji koga on poznaje. Udala sam se za

nešto promenim. Moj muž nije bio oduševljen tom idejom, ali me je na kraju odveo u "Miomir's Serbian Club", tada najbolju kafanu u gradu. Počela sam da radim za \$20 dolara nedeljno. Radila sam u baru, konobarisala i pomagala u kuhinji. Tu sam naučila i posao i neophodan engleski za osnovno sporazumevanje u poslu.

Svi su želeli da zabeleže uspomenu

Radila sam u 28 srpskih restorana, uglavnom u kuhinji. U pojedine restorane sam se vraćala i po dva puta. Jedino sam u Miomirovom klubu radila kao konobarica.

Na pitanje koji je najbolji restoran bio u Čikagu od svih u kojima je radila, odmah je izdvojila Miomir's Serbian Club i naravno njen "Kosara restoran". Metropol i Korzo su takođe bili lepi restorani.

Interesantna je činjenica da je atmosfera u svim našim lokalima bila skoro identična-pa kad je jedno mesto puno sva ostala su bila puna, kao da su se ljudi dogovarali oko svojih izlazaka. Kada je prazan jedan restoran i svi ostali bili bi prazni.

Jednoga dana došli su novinari iz Čikago Tribuna u restoran. Na vratima ih je dočekao moj sin Zoran, kao "host" a ja sam ih služila.

Izašao je veliki članak o Miomir's Serbian Club-u. "Dočekani smo kao kraljevi. Sve je bilo besprekorno. Siromašan engleski jezik konobarice zamenjen je njenim prelepim osmehom, ljubaznošću i poslugom"- objavili su sutradan u Cikago Tribunu.

Pokupila je sve što je potrebno u restoranskom biznisu vrlo brzo i odlučila da otvori svoj restoran. Najpre je krenula u partnerstvo sa gospodinom Blagojem u već postojeći restoran Adriatik restoran, a zatim je našla kuću sa lokalom na uglu ulica Irving Park, Dejmen i Linkoln, koju su ona i Andra kupili i otvorili KOSARA Restoran.

U restoranu Kosara na dva zida naslikan je Kosovski boj, ukrašen je lepim srpskim obeležjima domaće radinosti, a servirala se autentična srpska kuhinja pa je

polako postao poznato srpsko mesto sa prijatnom atmosferom. Dovodila je Kosara velike tadašnje zvezde sa naše muzičke scene. Tako su kod njegostovali Dana Popov, Mila Matić, Maja Danilović, Azemina Grbić, Ljubica Jeftić, Gordana Malek, Tozovac, Meho Puzić, Dobrivoje Topalović, Toma Zdravković i mnogi drugi.

A onda je, bez ikakvog povoda, izašao članak u beogradskoj "Politici" da je "Kosara restoran" iz Čikaga četnički restoran u kome se naši pevači prodaju za dolare - kaže teta Kosara. "I da su mom mužu ruke krvave do laktova, a on je u stvari kao i mnogi naši u Ameriku došao kao nemački zarobljenik. No taj tekst u štampi upozorio je i uplašio mnoge. - kaže teta Kosara.

Na pitanje da li je bila ili je sada član neke srpske organizacije, teta Kosara kaže?

- Bila sam samo član Srpske bratske pomoći ovde i član robijaša u zemlji. Pokazala nam je člansku karticu broj 110, Udruženja političkih zatvorenika i žrtava komunističkog režima.

- Ovo udruženje postoji i danas - kaže gospođa Kosara-robijaši se sastaju svake godine na dan Lazareve Subote. Tako sam im se i ja pridružila od pre nekoliko godina.

A kako je postala član ovog

Nastavak na strani 27